

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 357/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 140/2015 z 27. júna 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 41/2017 z 27. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti BENC, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júna 2018 doručená sťažnosť spoločnosti BENC, s. r. o., Jesenná 8, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 140/2015 z 27. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 41/2017 z 27. marca 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že bola účastníčkou konania o náhradu za užívanie majetku v procesnom postavení žalobcu vedeného na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 18/2007. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 25. novembra 2014 tak, žalobu sťažovateľky zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh na prerušenie konania, ako aj návrhy sťažovateľky na zmenu účastníka na strane žalobcu zamietol. Sťažovateľka nespokojná s rozsudkom krajského súdu podala dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje a poskytuje svoj právny pohľad na vec, pričom tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sú arbitrárne, porušujúce jej označené základné práva. Podstata jej argumentácie v sťažnosti je založená na nesúhlase s právnym záverom krajského súdu, ktorý vzhľadom na neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky konštatoval nedostatok jej aktívnej vecnej legitimácie v danom spore. Sťažovateľka tvrdí, že vo veci konajúcej súdy nemali skúmať platnosť zmluvy, na základe ktorej odvíjala svoju aktívnu vecnú legitimáciu v spore. Pre posúdenie jej vecnej legitimácie v spore postačovalo, že postupca oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky na sťažovateľku. V tomto smere argumentovala rozsudkom Českého Najvyššieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 31 Cdo 1328/2007 (R 61/2010 civ.) z 9. decembra 2009. V nadväznosti na to, že okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k záveru, že nie je daná aktívne vecná legitimácia sťažovateľky v spore, sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť založila na dôvode, že dovolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015

Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ako aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Argumentovala tým, že v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nemohla realizovať svoje práva. Tvrdí, že vo veci konajúce súdy sa meritom veci nezaoberali, ale len neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky, čo je podľa názoru sťažovateľky právne irelevantné, keďže postupca oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky. Podaním doručeným najvyššiemu súdu 31. mája 2017 sťažovateľka najvyššiemu súdu oznámila, že s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 netrvá na dovolacom dôvode podľa § 421 CSP. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že nezistil dôvod namietanej zmätočnosti konania v zmysle § 420 CSP s dôrazom na tvrdenú vadu podľa písmena f) uvedeného ustanovenia Civilného sporového poriadku, preto dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľka považuje za arbitrárne a taktiež porušujúce jej označené základné práva.

4. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, označený rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, a zároveň prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

11. Porušenie označených základných práv sťažovateľka vidí v namietanej nesprávnosti právnych záverov v napadnutom rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sťažovateľky v spore, za situácie, že existovali viaceré protichodné rozhodnutia v otázke možnosti dokazovať neplatnosť postúpenia pohľadávky dlžníkom a v jeho nedostatočnom odôvodnení.

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

13. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

14. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel k záveru, že vzhľadom na vykonané dokazovanie bolo preukázané, že sťažovateľka nenadobudla spornú pohľadávku, ktorú žalovala, preto konštatoval nedostatok aktívnej legitímácie v spore. Krajský súd sa podobne ako okresný súd opieral pritom o viaceré dôkazy, ktoré vylučovali prítomnosť oprávnenej osoby na území Slovenskej republiky v rozhodnom čase (postúpenia, pozn.). Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že oznámenie o postúpení pohľadávky bolo zaslané dlžníkovi v deň údajného podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky, ako aj znaleckým posudkom, ktorého záverom bolo, že s najväčšou pravdepodobnosťou nejde o podpis oprávnenej osoby na zmluve o postúpení pohľadávok.

15. Ústavný súd konštatuje, že právny názor krajského súdu je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobu

zamietnuť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Krajský súd reagoval aj na argumentáciu sťažovateľky, keď konštatoval že ňou namietané rozhodnutia pozná, ale je toho názoru, že pokiaľ v konaní vyjde najavo absolútna neplatnosť zmluvy, tak nie je možné ju prehliadať, inak by odlišný prístup znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov. Tieto závery krajského súdu sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné.

16. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky judikatúrou všeobecných súdov v obdobných veciach, ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie v okolnostiach posudzovanej veci konštatuje, že nemá za ambíciu tvoriť, resp. kreovať zjednocujúci právny názor na danú problematiku a tým aj ustáliť výklad noriem jednoduchého práva. Právomoc poskytovať zjednocujúce stanoviská k výkladovým rozdielom obsiahnutých v jednotlivých rozhodnutiach vyšších súdnych autorít patrí najvyššiemu súdu prostredníctvom inštitútu dovolania z dôvodu podľa § 421 CSP. Keďže sťažovateľka tento mimoriadny opravný prostriedok dovolania aj využila, pričom v dovolaní uplatnila rovnakú argumentáciu ako pred ústavným súdom, ústavný súd vzhľadom na čiastočné späťvzatie dovolania sťažovateľky (v časti, v ktorej prípustnosť dovolania opierala o § 421 písm. a) a c) CSP, pozn.) konštatuje, že sťažovateľka túto argumentáciu použila prvýkrát účinne až v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd nemohol prehliadnuť skutočnosť, že sťažovateľka dovolanie v tejto časti zobrala späť, preto najvyšší súd ani nemohol vecne preskúmať jej argumenty. Sťažovateľka sa teda sama pripravila o možnosť preskúmať dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu z tohto aspektu, preto jej argumentácia týkajúca sa nejednotnosti výkladu v konaní pred ústavným súdom je za daných okolností a priori neprípustná.

17. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením

základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol, ústavný súd po oboznámení sa s jeho obsahom konštatuje, že z jeho odôvodnenia vyplýva, že najvyšší súd skúmal, či sú v danej veci splnené zákonom ustanovené podmienky na podanie dovolania z hľadiska kritérií ustanovených v § 419 CSP. Následne sa zaoberal aj skúmaním eventuálnej existencie tvrdenej vady podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá má za následok tzv. zmätočnosť konania, ktorá bola sťažovateľkou v dovolacom konaní ako jediná uplatnená účinne.

19. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľky riadne zaoberal a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil, keď uviedol:

„19. Pokiaľ dovolateľka videla porušenie práva na spravodlivý proces v nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý nevyhovel jej návrhom na zmenu účastníka konania na strane žalobcu v zmysle doterajšieho ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O.s.p., treba predovšetkým zdôrazniť, že predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu nemalo žiaden vplyv na jej procesné práva v konaní a na ich realizáciu. Dovolateľke aj po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu zostala zachovaná možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku (čo napokon aj urobila), rovnako jej v dôsledku tohto rozhodnutia nebola upretá realizácia ani ostatných procesných práv v súdnom konaní. Pokiaľ by aj odvolací súd rozhodol o návrhoch žalobkyne vecne nesprávne (pzn. touto otázkou sa ale dovolací súd nezaoberal), prejavila by sa táto nesprávnosť nanajvýš vo výsledku konania, t.j. vo vecnej nesprávnosti meritórneho rozhodnutia súdu, ktorú by ale dovolací súd nemohol podrobiť skúmaniu z hľadiska žalobkyňou uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. i) CSP). Dovolací dôvod podľa citovaného ustanovenia, ako už bolo vyššie uvedené, je totiž možné spájať výlučne z faktickou, procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym či skutkovým

hodnotením sporu. Súd právnym posúdením veci, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania - v meritórnom rozhodnutí, účastníkovi tohto konania vo všeobecnosti neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv (vid' R 54/2012, R 43/2003, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Pokiaľ ide o odňatie možnosti konať pred súdom vo vzťahu k postupníkom treba uviesť, že žalobkyňa v tomto smere nie je subjektívne oprávnená na podanie dovolania, keďže sa nejedná o jej procesné postavenie a procesné oprávnenia, v dôsledku čoho nemohla byť z procesného hľadiska negatívne dotknutá napadnutým rozhodnutím (vid' tiež R 50/1999).

20. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania aj zo skutočnosti, že súdy nevykonali ňou navrhované dokazovanie a rozhodli na základe nesprávne zisteného skutkového stavu. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (vid' uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

21. Dôvodná nebola ani námietka žalobkyne, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo zo strany odvolacieho súdu rozhodnutím, ktorým zamietol jej návrh na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutím súdu o nevyhovení návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. sa totiž bez ďalšieho účastník konania, návrhu ktorého nebolo vyhovené, nevylučoval z realizácie jeho procesných práv (vid' rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 209/2009, sp. zn. 3 Cdo 57/2011, sp. zn. 6 Cdo 2/2012). Všetky procesné práva účastníka (strany sporu) totiž zostávajú aj po tomto rozhodnutí zachované a z hľadiska procesného mu v plnom rozsahu

zostáva zachovaná aj možnosť ich realizácie. Navyše prerušiť konanie postupom podľa doterajšieho ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. bolo vždy len možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie nezakladalo procesné právo účastníka konania na vyhovenie takémuto návrhu.

22. K výhradám dovolateľky týkajúcim sa nesprávneho vyhodnotenia otázky jej aktívnej vecnej legitímácie v konaní súdmi a s tým súvisiaceho zamietnutia žaloby z tohto dôvodu; dovolací súd poukazuje na už mnohokrát judikované závery najvyššieho súdu, v zmysle ktorých otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (R 34/1993, 2 Cdo 152/2011, 3 Cdo 293/2008, 4 Cdo 103/2012, 5 Cdo 441/2014, 5 Cdo 13/2016, 6 Cdo 10/2012 a mnohé ďalšie). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobca (nie)je v konaní aktívne legitimovaný predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Ani so zreteľom na zmeny, ktoré priniesla právna úprava účinná od 1. júla 2016, nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany (účastníka) civilného sporového konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. i) CSP (porovnaj aktuálny judikát R 24/2017).“

20. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj identického základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná

vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (napr. I. ÚS 4/2011).

21. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania.

22. Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2018